

VERREB LANKÓ

Jubileum.

Libeg, lobog, leng a zászló
A királyi táblán,
A ki látja arra gondol,
Hogy oda benn muzsika szól —
Nagyot jubilálván.

Pedig ott benn néma csend van,
Nem szól ott a nóta ;
Csak a tollak muzsikálnak,
Restanczián jubilálnak —
Egy esztendő óta !

Mukimirek-bég.

Felelős szerkesztő:

Dr. MUKI.

A „Pécsi Figyelő“ ingyenes mléklete.

Kétséges értelem.

A nagyságos ur (visszafordulva az ajtóban): Ah igen. Lidi, elfelejtettem a lovásznak meghagyni, hogy félóra múlva nyergeljen; ki akarok lovagolni.

Lidi szobaleány: Tessék csak nyugodtan lenni, meg lesz; a mint a nagyságos úr haza jön, a ló itt lesz.

Író-zsurnaliszta-művész-festő-zenész- ügyvéd-nyomdász-rendőri bankett.

Úgy éreztem magamat, mintha tintában fűrödtem volna, »kutyanyelv«-ekkel törülköztem, bajszomat nyomdafestékekkel pödörtem volna ki.

Ennyi íróval és művésszel egy fődél alatt lenni: valóban félelmetes dolog; könnyen megéghet az ember, mert a szikra jobbra-balra pattan, már értem a szellemi szikrát.

*

A mióta a mi Fránczi barátunk abbahagyta a lapszerkesztést, azóta nyugodtabb, visszavonultabb életet él és ráér olykor ilyen kis társas összejövetelt rendezni.

De ért is hozzá. Példa rá ez a kis »családi« vacsora, melyet szintén ő rendezett a nemzeti sörcsarnokban.

És ez a mi Fránczi barátunknak jobban sikerült, mint a szalántai választás.

Két forintos teritékek és ennyi jó meg szép dolog! No erre bátran mondhatom, hogy ilyen bankettet még nem ettem.

Az étlapok különféle mulatságos rajzu katonokra nyomva; holmi katzenjamert ábrázoló, jókedvükben tánczó, ölelkező, csókolózó pezsgősüvegek voltak az étlapon.

A menü jó magyaros. Ime itt van:

Borju-pörkölt, malacz-pörkölt galuskával.
Rántott csirke.
Fejes saláta tojással.
Turós rétes.
Sajt, gyümölcs.
Bor. Pezsgő.

*

És milyen kitünő volt minden! Sajnálta az ember, hogy a gyomrának nincsen legalább még kétszerannyi fölvételi képessége.

S még csodák csodája: szivarra is kifutotta a pénz.

Már most képzelhetik uraim, ha ennyi szellemes író ember jól megvacsorál, hogy mi következik?

Megeredének az ég csatornái; úgy esett az eső, úgy dörgött az ég, hogy tekintettel büneim sokaságára, vizözönt vártam.

De nem vizözön, hanem bor és pezsgő özön jött. Hát még a fölköszöntök!!

Persze önök uraim, akik beavatottaknak vélik magukat, azt hiszik, hogy Dr. Muki barátom legalább is vagy öt kedélyes fölköszöntőt mondott.

Önök tévednek, uraim.

Ez olyan bankett volt, melynek két hollója volt. Az egyik Holló festőművész volt, a másik pedig fehér holló volt (Dr. Muki, mikor nem beszél.)

*

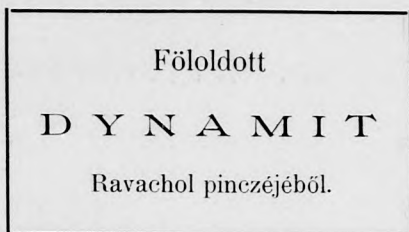
Kedélyesen folytak a pohárköszöntők; voltak közbeszólások, igazmondások stbbik.

Kőrösi tanár érczes hangjával, Kossutány tanár magyarázó, okos mondásaival, Lenkei a sajtó jövője iránt táplált vérmes reményeivel, Zárai latin közmondásaival, Jobst Laczi a társadalmi bálványoknak lebukozására való izgatásával tündököltek.

Jobstnak tana fogott is: nyomban rá leöntötte őt Feiler Miska borral.

Szépen dikciózott a »veterán zsurnaliszta« és aktív költő: a mi jó Bolgár Kálmánunk.

Reszkető kezekkel nyúlt a boros üveghez; mert
t. i. a boros üvegek vignettáin ez volt nyomtatva:

Ki ne reszketne hát az ilyen ördögös
flaskók közelében?

Az öszülő Schneidert, kinek lapja a 25-ik
évfolyamát éli, fölköszöntötték mint legrégibb
lapszerkesztőt.

Én Pollák Somára akartam emelni pohar-
amat, mint legifjabb lapszerkesztőre, de őt nem
hívták meg a kenyéririgy kollégák.

*

RácZ Guszti ezuttal ismét megmutatta, hogy
méltó a nagy RácZ névre. Oly szépen, oly szívre-
hatóan húzta a régi jó nótákat, hogy talán szeb-
ben nem is lehet.

Nagy mester a Guszti, meglátja az embe-
rén, hogy melyik a nótája!

*

Úgy éjfél tájban a mi figyelmes Fránczi
barátunk egy szép meglepetésben részesítette a
társaság valamennyi tagját. Pontban 12 órakor
fölköszöntötte a belépő május elsejét és egy-egy
kis májusi-gyöngyvirág-csokrocskát nyujtott át
a jelenvoltaknak.

*

Ez volt tehát az első írók-művészek ban-
kettje az idén.

A rendőrség megis ijedt kissé ettől a szo-
kattan összejövételtől. Azt hitte, hogy a »nemzet
napszamosai« munkástüntetést terveznek május
elsejére s azért Vaszaryt és Reeh Gyurit küldte
ki az estélyre. Jelenlétük helyén is volt így
a dynamitos üvegek és pezsgős bombák nem
robbantak szét, mert az ügyes rendőrség tapin-
tatosan kibontotta e veszedelmes jószágokat s
kiöntötték — a boros poharakba.

Diabolo.

Megfogadtam . . . !

Megfogadtam: az a lányka
Lesz csak az én éltém párja,
A ki a töltött káposztát
Izletesen, magyarosan,
— Mint kívánom, kedvem szerint —
Főzni tudja a legjobban!

Terjedt a hír . . . ! S káposztára
Híttak minden lányos házba,
S mindenütt a gondos mama
Igy tálalta azt előmbe:
»Tessék kérem! Tessék, tessék!
Ezt az édes lányom főzte!»

S bár a kedves lányka főzte,
Mégse izlett a legtöbbje!
Ez kozmás volt, a másik meg
Nem főzte jól magyarosra;
A legtöbb meg — hihetőleg
Szerелеmből — jól elsózta!

De hát mégis egyszer, végre
Találtam a szám izére.
S volt is aztán lakodalom,
S hegyen völgyön dinom-dánom;
Párját tudom nem találták
Hét vármegyén, hét országon.

De a napok gyorsan telnek,
Elmultak a mézes hetek . . .
Majd ezután egy-pár hónap
Elmult, eltelt ismét újra . . .
Hej! de az én kedvelt étkem
Nem került még asztalunkra.

Fájt a fogam káposztára;
De láttam, hogy mindhiába;
Szóltam hát a kicsikéhez
Esdő hangon, kérő szóban:
— »Főzz már egyszer káposztát is,
Olyan jót, mint lány-korodban!«

De mint a ki nem jól hallott,
A feleség nézett nagyot,
S nagy sokára így válaszolt
— Szemét sütve le a földre --
»Én nem tudok . . . ! Akkor . . . akkor . . .
Azt az édes mamám főzte!!«

Pönöge.

Az »Agglegények« előadása szokatlanul fényes kivilágítás mellett folyt le mult pénteken. A gázvilágítást teljesen elnyomta az intenzivitásában is szeliden mosolygó holdvilág, mely nem egy — kopasz fej sima, derült égboltjáról ömlött szét a szinkörben.

Berukkoltak tudniillik — teljes számmal — az agglegények, a főispán vezetése alatt.

De ott voltak az eladó leányzók is, szintén teljes számmal. A darab valódi hatását azonban majd csak a városi tiszti főorvos havi jelentéséből tudjuk meg, a hol a népesedési statisztikában ez a tétel is előfordul, hogy: »házasságra lépett ennyi és ennyi pár.«

A »Vadorzók«-ban Daróczy Ilka megtalálta a férjét, Kalmár Piroska a papáját, Pécsi Kálmán a szívét s mi — közönség — megtaláltuk végre Somogyit, a színészt, akit eddig hasztalanul kerestünk a színlapokon.

»Idejöttem és elloptam!« — Ezt csacsogja nagy kedvességgel Denise a »Nebántsvirág«-ban. A mi idei Mamselle Nitouch-unk, Kocsis Etel is elmondhatja önmagáról, hogy »Idejöttem és be-
leloptam magamat a közönség kegyébe.« Olyan eleven kis francia fruska volt, még a beszéde is olyan pattogó, gyors, hogy egy pillanatra azt kelle hinnünk, hogy valóban párisi bakfis.

Hegyesi orgonista Celestinje csak orgonanyomója lehet Follinus Celestinjének.

Breznai (Loriot) ezt énekelte a harmadik fölvonásban:

Hallgattam a papára én,
Óh én szegény,
Hallgattam vón' az angyalát
Inkább a mamát!

Hát hallgatna — az angyalát! — inkább ránk és — ne énekelne.

A nagy galléros Ottó (Jaj! — A szedő.) aki tudni illik öcsöce Garaynak (Kétszer jaj! — A szedőgyerek.) bedramázott a fecsegő, gyanúsító, rágalmozó publikumnak. Vajjon azért jobb lesz-e a világ?

A karzat csalódott EcheGARAYban és Galeotójában. Folyton fészkelődve egyre azt várta, hogy mikor kezd bele valami nótába Teodora, és mikor bokázik hozzá Ernestó?

Nem volt nóta, hanem volt helyette sirás-rívás. Hát éppen megfelelt tüzoltó Flórián ünnepeinek, mely épp azon napon volt.

A »Szegény Jonathán« szerdán nem valami gazdag bevételt csinált. Inkább azt mondhattuk volna: Szegény Somogyi!

Kállai Lujza mellett kis Molly volt. S a milyen puha-gömbölyded ő maga, olyan a nótás kis hangja is. Olyan igazi mellett kis Molly-hang.

HIRDETÉS.

Horgony-Pain-Expeller.

Ezen rég jónak bizonyult bedörzsölést csúz, köszvény, tagszaggyatás stb. ellen legjobban ajánlhatjuk a t. cz. közönség figyelmébe. Egy üveg ára 40 és 70 kr. és a legtöbb gyógyszerárban kapható.

Csak Horgonnyal valódi!